

Jan Nosek
Rozhovor s novým
ředitelem
ZŠ Nad Přehradou

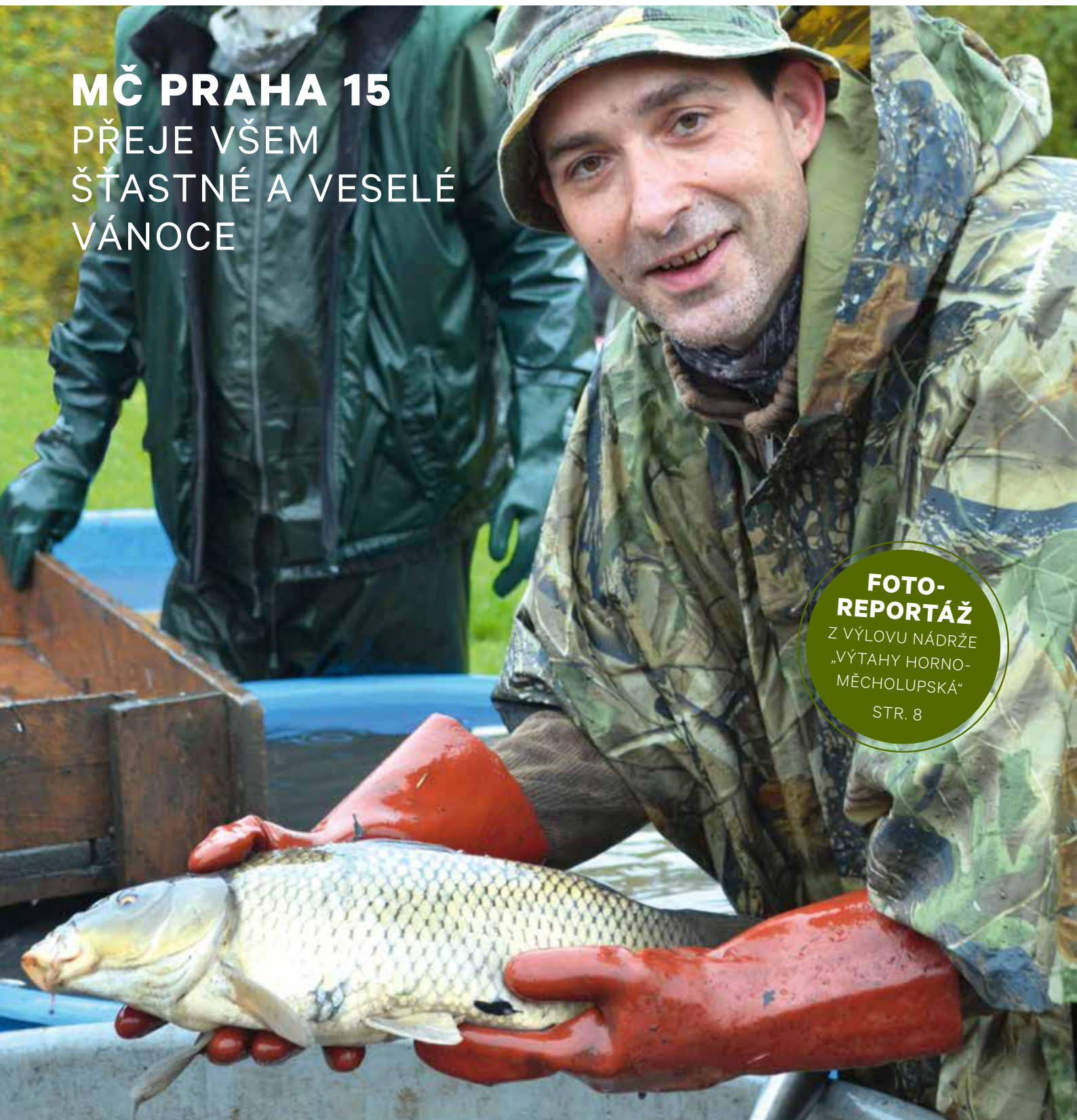
Pracují mezi námi
Rozhovor s kronikářkou
a čestnou občankou
Marií Zdeňkovou

MČ PRAHA 15
PŘEJE VŠEM
ŠŤASTNÉ A VESELÉ
VÁNOCE

**FOTO-
REPORTÁŽ**

Z VÝLOVU NÁDRŽE
„VÝTAHY HORNO-
MĚCHOLUPSKÁ“

STR. 8

HŘÍŠNÍ LIDÉ HOSTIVAŘSKÉ HISTORIE III.

O Miláčkovi a paní Peřinové

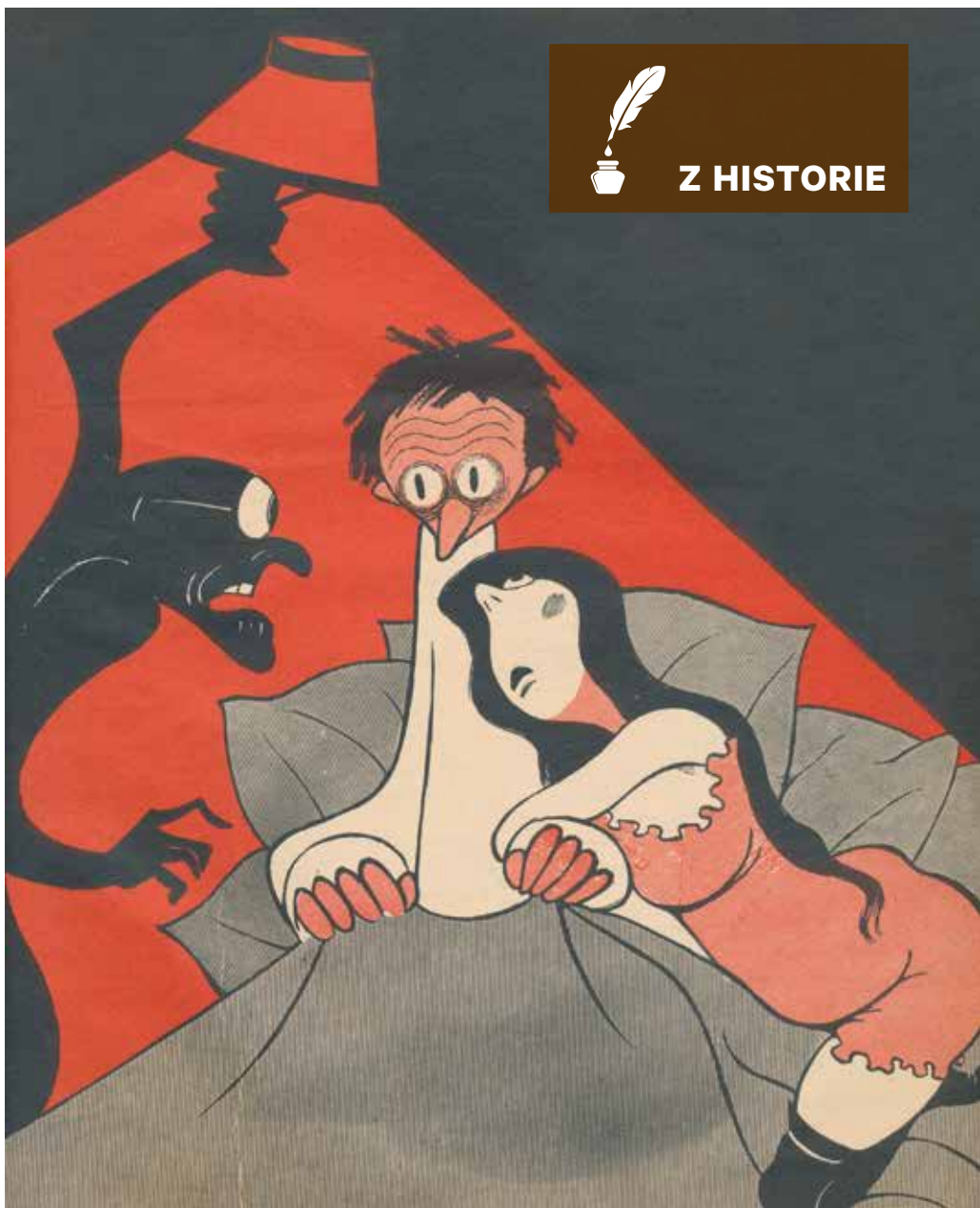
V posledních dílech našeho seriálu jsme se zastavili u hostivařských zločinů. Byly to příběhy dramatické, krvavé i kruté. Blížící se svátky však navozují jinou náladu. Pojdme nyní sice opět otevřít případ ze soudních síní, který souvisí s naší městskou částí, ale tentokrát naši pozornost přitáhne kauza, jež už ve své době vyvolávala spíše úsměv a novináři o ní informovali s jasně čitelnou nadsázkou a humorem.

Dne 7. dubna 1934 vejde Ladislav Miláček do hostivařského hostince Na hřišti paní Mezerové, který fungoval v dodnes stojící rodinné vile na rohu mezi někdejšími fotbalovým hřištěm SK Hostivař a tehdy nově postavenou budovou sokolovny v ulici U Továren. Ač má osmadvacetiletý pan Miláček sám postavu sportovce, urostlou a svalnatou, na sport rozhodně nemyslí a paní Mezerová mu musí nosit jedno smíchovské za druhým. Už jich má na účtu rovných šestnáct a jeho melancholie se stále prohlubuje. Hostinec však zavírá a paní majitelka je neoblomná. Sice se jí ten urostlý brunet možná také líbí, však je to „těžká váha v kráse“, jak jej později charakterizuje jeden novinář, ale kdepak, je čas jít spát... Jen se, milý pane, také jděte domů vyspat.

Miláček si to namířil do Dolních Měcholup

A tak už Ladislav Miláček stojí před hostincem kousek od železničního nádraží, měsíc svítí na fotbalové hřiště, které jednou ustoupí Průmyslové ulici, a proti temné obloze nedaleko svítí věž zkrachovalých hostivařských mlýnů, které se právě adaptují na filmové ateliéry. Miláček se pomalu rozejde, pivo mu zprvu trochu krouť krok, ale postupně jde stále rázněji. Ale nezamíří do svého hostivařského podnájmu, jarní noc a šestnáct pív v něm podpoří jeho rozpoložení a mladý dělník si to namíří do nedalekých Dolních Měcholup...

Právě tam totiž bydlí jeho kamarád pan Peřina. Od loňského listopadu se přátelé dohodli a Peřina nechal Miláčka bydlet ve svém bytě v domě, kde s manželkou Marií sami žili v nájmu. Na malém prostoru se jim nehosподаřilo zle, měli se dobře, o legraci nouze nebyla, spali dokonce společně v jedné ložnici. Zkrátka si rozuměli a manželé si na svého podnajíemníka nemohli pět měsíců v ničem stěžovat. Alespoň tehle pocit ze svého přítele pan Peřina jistě

Z HISTORIE

měl. A vůbec si nevšiml pohledů, které mezi jeho kamarádem a Marií začaly pozvolna jiskřit. Pochopil až po několika měsících, kdy už si o tom cvrlikali i vrabci na měcholupských střechách. Peřina po chlapsku dupnul: „Tak to tedy ne! A ven!“ Miláček ustoupil a šel. Nový podnájem si v březnu našel v sousední Hostivaři. Jenže román s paní Peřinovou nebyl z jeho strany zdaleka tak povrchní, jak by se mohlo zdát – přítel nepřítel, Ladislav se do vdané ženy skutečně zamiloval.

Kuráž chmelených půllitrů ho hnala za hlasem jeho srdce

Dva týdny se na ni snažil zapomenout, jenomže to nešlo. A kuráž chmelených půllitrů ho nyní hnala za hlasem jeho srdce do Dolních Měcholup.

Už je tady u domu, za poslední půlrok ho dobře poznal, jeho láska spí tam v prvním patře pod peřinou a vedle svého Peřiny. Miláček vezme

„Najdi si vlastní manželku, vždyť ženských je dnes habaděj...“ odvětil podváděný Peřina

žebřík ze zahrady, přistaví ho ke zdi a už se protahuje záchodovým okénkem. Nemusí ani chodit potmě, sebejistě sáhne pro petrolejku, mine dalšího spícího podnajíemníka, obuvníka Šimka, už stojí před ložnicí své milované a už si sedá na společnou postel. Oba manželé jen rozespale civí na opilého Miláčka, který ve svitu lampičky ženě vyznává svou lásku.

„Podívej se, Máno, ty víš... jak tě to... mám rád. Jako ten holoubek svou holubičku! Já... já už to dál nesnesu, já už bez tebe nemůžu tentononc... žít!“

Máňa se červená a lapá po dechu, snad sama neví, jestli se víc stydět nebo cítit polichocena. Manžel nemůže uvěřit, co se to děje, a jen cosi zmateně zakoktá o rušení nočního klidu. Miláček jej však nebere na vědomí.

„Mám v Ho-... v Hostivaři malý byteček, jen pojd' se mnou, Máno, všechno tu nech, pro věci si pošleš po-... později, jen pojd' se mnou...“

To už se v Peřinovi zvedá jeho mužská hrdost. „Co to tady meleš, ty lumpe, to je MOJE žena!“ Teď už i Miláček bere Peřinu na vědomí a uvědomuje si, že to vlastně jen on stojí v cestě jeho štěstí. Další události nám popíší dobové Lidové noviny: „... začal mu kázat o své velké lásce k paní Peřinové a děl, že bez dotyčné osoby nemůže žít. Peřina na to odvětil, že by si takhle každý mohl přijít, že paní Peřinová je jeho manželkou a Miláček si může najít jinou. Ženských je dneska habaděj. A vůbec, že nechce o ničem slyšet, ať mu dá Miláček pokoj, že se mu chce spát.“

Miláček začal Peřinu škrtit

Miláček s ním nesouhlasil, vrhl se na postel a začal Peřinu škrtit. Hulálal: „Bud' já, nebo ty!“ Peřina se postavil k obraně, ale Miláček jím zase praštil a začal do něho bušit.“

Těžko v tom nočním klubku říct, kde je peřina a kde Peřina, pohlavky létají, Miláček je i po tolika půllitrech silnější, brzy klečí poníženému manželovi na břicho a křičí na něj, ať ženu pustí s ním.

To už se vzpamatuje i paní Peřinová a románek posledních týdnů je definitivně pryč. Volá na podnájemníka Šimka, ať jim jde pomoci. Obuvník si však ode dveří atletického Miláčka změní pohledem a jak později vypoví: „Vzal jsem si katě a běžel pro pana domácího.“ Však už jeden hrdina pod vetřelcovými rukama úpí. A tak Šimek raději běží pro majitele domu, ať si složitý trojúhelník ve svém domě řeší sám. Musí to nakonec být žena, která celou situaci vyřeší.

Pánové Miláček a Peřina byli nejlepší přátelé, dokud se nezamilovali do stejné ženy

Dvě odvěsný milostného trojúhelníku aneb Zakázané ovoce chutná nejlépe...

„Tak už ho nech, Láďo, vždyť já s tebou půjdu.“ „On ať... on... on ať řekne, že tě se mnou pouští!“ Milý Peřina má v tuto chvíli raději svůj dech než manželku, a tak raději jen přikyvuje. To už se Máňa obléká a bitva končí, Miláček se cítí jak kníže Břetislav, který unáší svou Jitku. Když z ložnice odchází, pokořeného manžela pro jistotu v ložnici jednoduše zamkne. A celý šťastný si svou trofej, milovanou ženu, kterou ve svých očích tak rytířsky vybojoval, unáší z její vlastní postele do svého hradu v Hostivaři. Poníženému manželovi nezbude než čekat na záchranu, která skutečně po pár minutách dorazí s obuvníkem Šimkem, jenž přivede majitele domu. To už jsou ale bývalí milenci daleko odsud. Pochopitelně ne na dlouho.

Celý případ nakonec skončí u soudu

Peřina volá četníky, žena se brzy vrátí a celý případ nakonec skončí u soudu. Únosce pochopitelně vše svádí na alkohol, protože „ji měl, jak zákon káže“. Státní žalobce však hodlá kázat jinak. Před porotu je proto pozvána i paní Mezerová z hostivařské restaurace Na hřišti a dosvědčí Miláčkovi, že toho večera vypil skutečně hodně piva a že měl „náladu“. Pana soudního radu doktora Marečka výraz zaujme a optá se:

„A jak to víte?“

„No to já teda poznám, že jo...“ ubezpečí jej sebejistě paní hostinská.

Pan soudce přikyvuje a otočí se na pana Peřinu:

„Víte něco o tom, kolik snese?“

„Moc, pane soudce. Jednou vypil třicet pív a ještě jel stokilometrovou rychlostí na motocyklu!“

„A vy jste ho viděl?“ zvedne soudce obočí.

„Nee...“ usmál se Peřina. „To on mi jen tuhle tak povídal.“

Pan doktor Mareček asi sám nevěří svým uším, co před sebou má za společnost. Navíc už události začne jinak vyprávět i znectěný manžel. Vyličí sice, jak Miláčka vyhodil z bytu a jak on v noci přišel a vyznával jeho ženě lásku, ale vlastně sám neví, proč přišel.

„Tak nevíte?“

„Nevím, pane soudce.“

„Řekl snad, že si jde pro vaši ženu, ne?“

„To neřekl, pane soudce.“

„Neřekl? A myslíte, že si ji chtěl odvést?“

„To, prosím, nevím.“

„Tak vy nevíte. A proč vás tedy tloukl? Proč vám vyhrožoval?“

Pan Peřina pokyvuje hlavou. „To si taky nedovedu vysvětlit, pane soudce...“

Celý příběh už nabírá nádech frašky.

„Vaše paní se k vám zase vrátila?“

„Ano.“

„Vy jste jí všechno odpustil?“

„Ano.“

„I to, že s ním odešla do jeho bytu?“

„Ano. Ona, prosím, když na mne tak útočil, jemu řekla, že teda s ním půjde.“

„Taak!“

„Ale to ona tak nemyslela, víte?“ omlouval Peřina ženu a spiklenecky dodal: „Mně potom tajně pošeptala, že abych došel pro četníky...“

Sama Marie k soudu raději nepřišla a vymluvila se na nemoc.

„Byl jsem opilý, ctihodnosti, Peřinovi jsem natloukl, to jo, ale to až potom, co se se mnou začal hádat,“ ujišťuje Miláček soudního radu. A zdálo se, že z něj láska k Marii již definitivně vyprchala: „Peřinové jsem vůbec neřikal, aby šla se mnou. To ONA najednou vstala a šla se mnou sama.“ A dodal, že vlastně ani neví, proč k nim té noci chodil.

Zamkl jen tak ze zvyku

A jak tedy soudu vysvětlí, že pana Peřinu zamkl v jeho vlastním bytě? „To jsem udělal? Inu... jestli jsem otočil klíčem ve dveřích, tak to já teda jen tak ze zvyku,“ ujistí soud Ladislav Miláček.

Soudce jen kroutí hlavou, státní zástupce doktor Urban však celý případ tak s nadhledem nevidí a žaluje Ladislava Miláčka z únosu, vyhrožování a omezování osobní svobody. Soudci nakonec také dojde trpělivost a zamilovaného únosce velmi přísně odsoudí na čtyři měsíce těžkého žaláře.

A tak skončila neslavná rytířská výprava za milovanou ženou z Hostivaře do Dolních Měcholup. Vítěze však neměla. Miláček šel do vězení, Peřina si užil ostudu a paní Peřinová se zejména po zveřejnění případu v novinách asi také mezi sousedy moc nechtělo.

„Vidíte, mladí muži, takový je život,“ dodávají ironicky k případu Národní listy. „Nakonec to my, mužští, všichni projedeme, ať Peřina, ať Miláček.“

● Lukáš Berný